

МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

Листопад 2002 (№7)

ДАВНЬОРИМСЬКА ДРАМА В МОГИЛЯНСЬКОМУ СТИЛІ

Добривень вам, о, наймудріші, — ті, хто це читає! Я theodora04210..., ой, тобто мене, звичайно, не так звуть. Це, вибачайте, рефлекс — як тільки бачу "комп", за яким ніхто не сидить, та ще й навколо немає на нього більше претендентів, одразу ж виникає непереборне бажання набрати на ньому свій логін та з величезним задоволенням натиснути ENTER. А все ж чому: у нас в Академії, як усім відомо, вільний доступ до Internet. Настільки вільний, що сидять наші студенти годинами і днями в комп'ютерних класах і займаються там надзвичайно корисними справами: спілкуються, наприклад, з дуже розумними людьми в усіляких чатах (у кращому випадку англомовних, а то і взагалі, соромно сказати, що за мова миготить там, на екрані), граються в різні інтелектуальні ігри на кшталт "хаділки-стрілялки", роблять величезні ставки на численних тоталізаторах (і потім ще години зо дві виснуть біля монітора, щоб дізнатись, виграли вони все ж таки ті 56 копійок, чи ні). А ще трапляються такі, яких дуже цікавить, що ж за новеньку рекламу підкинули їм сьогодні у

скриньку, і вони довго й натхненно прокручують зображення вгору..., потім униз..., цікаво-цікаво, може, ще в правому куточку є щось новеньке..., може, в лівому... А ти тим часом стоїш у черзі, щоби подивитись, чи скинув уже про-

гресивний викладач останню лекцію (на 10 сторінок), а чи є десь у мережі антимонопольне законодавство США (щоб йому добре було). Та от простояв ти 20 хв., терпець твій урвався, і вирішив ти спитати в страшенно зайнятого

чатланина, чи скоро він звідси ушіється. Підходиш до нього і, використовуючи всю свою ввічливість, кажеш: "Я перепрошую, ви ще довго?". А він (вона) розвертається і, вражаючи тебе інтелектуальним виразом свого обличчя, відповідає: "Та я тока шо сел(а)!". Після цього ти розумієш, що лекцію доведеться переписувати в однокурсника (який має Internet удома), а антимонопольне законодавство США вивчатимуть американці! Що найцікавіше, всіх нас активно агітують користуватись послугами студентського комп'ютерного центру (відомого в народі під кодовою назвою Usic), але вигляд стареньких трудяг-снопов'язалок, майстерно замаскованих під монітори та процесори, може не розчулити хіба що найбільш товстошкірих. Решта чуйного студентства, стримуючи сльози, йде на пошуки менш нещасних і більш придатних до роботи комп'ютерів. Ой, уже закінчується пара, і котрийсь із комп'ютерних класів якраз, певно, звільняється. Побіжу-но спробую шастя: може, нарешті вдасться набрати свій логін і натхненно натиснути ENTER!!!

Дана Сацька

НЕ В ТІМ БІДА...

Любі братчики й незовсім, я довго думала, про що буде ця моя стаття, і, увявть собі, придумала. На що нетленну працю надихнула мене Олена Василівна Третякова.

Не в тім біда, хороші мої, що не так часто з'являєтесь Ви у стінах коханого СБ, а в тім, що не може Ваше кохане СБ зв'язатися із половиною з Вас. Скільки б ми Вас не реєстрували, не питали контакти в анкетах малюків, найчастіше ми маємо адресу скриньки, в яку по півроку ніхто не дивиться, телефон підпільної явочної квартири, або адресу, за якою Вас уже давно нема. Навіть якщо ви лаєте цілком нормальну адресу, очевидно, що витягувати Вас з цієї нори мало хто наважиться, а писати Вам листи - у нас графоманів не вистачить.

Оскільки в матеріалі мусить бути конструктивне зерно, пропоную:

1. Всім перереєструватися, залишивши свої най-

останніші координати.

2. Коли Ви переїжджаєте, у Вас крадуть мобілку, Вам набридає стара скриня, не забувайте повідомляти про це Ваше кохане СБ.

3. Величезне прохання до всіх: завести собі по одній нормальній скрині (не на queen.alice-i-ше-купа-нецензурщини), яку б ви передивлялись хоча б раз(!) на тиждень.

Якщо у когось є хороші ідеї, як покращити систему комунікацій в СБ, дуже прошу, нікуди їх не відкладайте, не закладайте, не загортайте в них пиріжки, а поділіться зі мною (Салова Тетяна - gadiuka@ukr.net), або з будь-яким членом Управи, бо "треба щось решать".

Страшенно вдячна за увагу і терпіння. Буду ще більш вдячна за класні ідеї.

*Голова СБ
Тетяна Салова*

Присвячується всім політологам *los veteranos*

Хроніка - 1:

ДЗЕН ЯК ВІН Є

*Мне, крме Просвітлення,
Не нужно ничего...*

Б.Гребенщиков, "Русская Нирвана"

Перша фрешменська сесія... Як у нас тремтіли колінця та інші частини тіла (просто-таки камлання шаманів-початківців, якщо поглянути збоку), коли ми бачили, як наші феґеесенівські методисти вивішували списки святих і грішників... Викладачі здавалися нам тоді, щонайменше, чортами, демонами, бісами (ім'я яким легіон легіон), а декан Щербак — чи не самим Князем Пітьми, який пропускав чи не пропускав нас до раю. І коли ми бачили своє ім'я в списку блаженних, у кожного з нас настав Дзен.

Нібито всі земні турботи кудись зникали самі собою, і наставало найвище блаженство від усвідомлення своєї святості... Нічого більше не хотілося, окрім як сидіти в позі лотоса і споглядати мандали у вигляді списку... Декого так і поховали в позі лотоса, з виразом безмежного щастя на обличчі...

Але, як кажуть, найбільший із смертних гріхів — це гордіня... І ми, деякі гуманітарії, почали вважати себе Майстрами, святими, навіть небожителями... Боже, як ми вдарилися головами об грішну землю, коли попадали з піднебесних хмар, які чомусь відмовилися тримати нас... А з чого все почалося?

І прийшов у Києво-Могилянську академію Смолянук — Бодхидхарма, Великий Воїн... І сказав Він нам, необстріляним і зеленим: "Я вас буду вчити мистецтву Просвітління, а потім дам вам таку владу над думками інших, про яку ви навіть і не мріяли. Ви будете правити іншими, непросвітленими..." Цілий тримісяч ми слухали Його Одкровення і вчилися управляти спочатку собою, а потім іншими... Цього року Він мав на диво добрий настрій, тому нікому не випало щастя отри-

мати Дзен від удару палицею в потилицю... Перед випуском Він нам напроорокував щасливу карму (за умови добре реалізованої дхарми)... І залишив сам на сам зі своїми проблемами...

Але тоді ми не знали, ще про існування інших Вчителів, хоча вже слухали й таких проповідників Істини, як: великомученик Щербак, блаженний Житник, святий Кримський, майстер Чумаченко, архат Кірсенко...

І коли ми прийшли ворожити на кістках дисциплінарних списків, нам випала доля Смолянюка — Бодхидхарми — бути політологами, пройти до кінця Шлях Воїна і дістатися до Тай-Цзи, Великої межі. Ми, звичайно, не відмовлялися від своєї долі... Карму ж людина сама собі визначає своїми попередніми діяннями... *Born to be...*

І прийшов до нас Великий Шаман усія Кафедри політології Кисельов, одесну його Великий Йогін Гарань, ошую Великий Далай-Лама Рябов. І проголосили Вони нам таку Істину: "Якщо хочете потрапити до нас на науку, ви маєте виконати три умови: перше — складати все, чому ми вас учимо, на "відмінно", друге — написати курсовий трактат на "відмінно" і викласти у ньому процес свого Просвітління, третє — захистити її перед Вищим Судом Кафедри політології на "відмінно". Тоді Ми й побачимо, хто гідний стати Вибраним і у кого Просвітління не симулянтське, а справжнє".

І почали ми процес осягнення Істини під їх недремним оком, нестерпно критичним словом та безжалюною рукою — Істина завжди варта жертв. А Вони нас просвітляли, відкривали нам нові імперії, нові рівні світосприйняття (Три рівні Великої політичної науки Великого

Далай-Лами Рябова і т.д.). У Великого Шамана Кисельова ми вчилися читати Книгу мертвих (Він також учив нас ворожити на манускриптах, кістках, нетлінних мошах і т.п. Великих Шаманів минулого, а також викликати із Царства мертвих їхні душі.); у Великого Йогіна Гараня — читати Книгу живих, у Великого Далай-Лами Рябова

— Книгу ненароджених і за нею визначати майбутнє, проєктуючи власне царство... Були у нас й інші Вчителі — Пророк Павленко, Великий Майстер Дзен Якушик... Але найбільше запам'яталися, звичайно, перші три, бо то — гордість і краса нашої Академії... Отак ми й допрацювалися із Ними до Дня Великого випробування...

Хроніка - 2:

СХОДЖЕННЯ З ЕШАФОТУ

*Не хвались идучи на рать,
хвались идучи обратно с рати...*

Російська народна мудрість

І от він настав... День, коли ми мали доводити, що наш стан Просвітленої свідомості таки є правильним, що ми не симулюємо нашу Нірвану. І читати свої одкровення перед нашими Великими Гуру на Великому Суді всея Кафедри політології, а потім розмірковувати над політичними Коанами, заданими нам нашими Гуру... Тоді від самого процесу може настати таке Просвітління, що й не почувеш, як ти відправляєшся в Царство Ями — Бога мертвих... Але як ми готувалися до цього Дня Великого Испиту... Це зовсім окрема історія.

Не доідаючи, не досипаючи, бачачи уві сні сам процес Випробування і спілкуючись із Гуру в режимі астрального онлайну... Ми таки щось відкривали, щось таки осяювало нас...

Але потрібно було з'ясувати, що у наших відкриттях та щоденних вправах було істинним, і тоді ми йшли до наших Гуру й питали їх, чекаючи будь-якого Одкровення, а воно таки набувало різних форм: від відповіді у вигляді Коану-загадки, до удару палицею по голові, від якого на деякий час відкривався канал зв'язку із Космічним Розумом...

Усе прочитане в Архівах Могилянських Хронік, а також Архівах інших Закладів, ми мали обміркувати й записати на рисовому папері великими чорними ієро-

ліфами за всіма канонами Могилянської Політологічної Каліграфії, правила якої склав сам Великий Далай-Лама... А також описати процес свого Просвітління, детально розповісти про всі стани своєї душі й світи, які ми відвідали під час астральних мандрів, підсумувати, чого ми там навчилися (хто левітувати, хто заморожувати своїми розмовами натовп, хто складати із піщинок мандали, хто бачити і чути крізь стіни і скелі, хто продукувати нову Істину своїми міркуваннями і просвітляти інших — оце був найвищий рівень Просвітління, доступний нам). Отож день настав, ми готувалися як могли, хоча у деякого шансів не було майже ніяких — Великий Шаман Кисельов, який очолював Кафедру і був Головою Кафедрального Суду, проводив свій відбір за одними тільки йому відомими критеріями. Інші Три Великих Гуру — Йогін Гарань, Далай-Лама Рябов та Майстер Дзен Якушик не втручалися у процес відбору й не захищали нас активно від Селекції Шамана — було введено непорушну Стратегію Рейтингової оцінки...

Тоді ми для самозаспокоєння читали уривки зі Священної Книги Перемін (розклад Испиту) та ворожили на кістках залізових книжок... Ми виходили по одному на кафедру зі своїми трактатами, виписаними за всіма

Присвячується всім політологам *los veteranos*

правилами, оформленими й переплетеними... А Судді, не поспішаючи, гортали наші трактати, обмінюючись Одкровеннями на тільки їм зрозумілому Високому політологічному нарідччі..., а ми їм мали показувати, хто чого навчився - хто зависав аж під стелею в екстазі від почуття нестримної легкості буття, а потім повільно чи швидко (залежало від того, наскільки істинним було його Саторі) падав долу... Хто показував немислимі вправи у вигляді Політичних Асан, виконуючи такі рухи, які б ніхто за нормальних умов не намагався би виконати... Ще інші демонстрували словесне ремесло, прагнучи виразити те, що в принципі неможливо вирази-

ти... Найважче доводилося тому, хто був покликаний генерувати нову Істину і який писав свій трактат саме з цієї теми (автор сього Послання належав саме до цієї категорії).

Після триденного випробування нас повели на страту... Так, наші Гуру вважали, що в Просвітленого голову неможливо відокремити від тіла — від постійних вправ шия стає міцнішою за сталь, яка іде на виробництво лез для гільйотини... Отож-бо, якщо постійно думати над Коанами типу проблеми політичної комунікації в філософії Нікласа Лумана, або оптимального варіанту відносин між парламентом і президентом в Україні, то мало-

помалу твердість духу у вправах стає твердістю тіла: спочатку твердне шкіра, потім м'язи, кістки, останнім твердне мозок... Але це вже вища стадія Просвітління, коли людину можна так і ховати в живому стані, або ставити на п'єдестал (як там писав ще Пушкін "Я памятник себе воздвиг нерукотворный")... А до цього мало хто доходить, навіть наші Великі Гуру ще не досягли такої стадії Просвітління...

Поставали ми в чергу на ешафот... І почали нам рубати голови... Гільйотина, на якій написано "Рейтинг", висікала шматки нашої стверділої внаслідок тривалих медитацій плоти. Кого з першого разу обезглавили, у кого голова

повисла на шматку шкіри, хто пішов із напіввідрубаною головою (як, наприклад, автор сього...), а кого лише злегка подряпало (особливо учнів Великого Шамана всея Кафедри політології Кисельова — вони пішли майже без ушкоджень)... Таким чином Судді перевіряли, чи не симулюємо ми свою Нірвану... Істинно Просвітлених піддали курсу Шокової Політологічної Реанімації та Інавгурації. І тоді ми відчували, що таке справжнє Саторі. А наші дзенські симулянти пішли пришивати собі голови на інші Кафедри... Але це вже інша історія...

М. Побокін aka ironmax

ТАЄМНИЧА СТУДЕНТСЬКА ПОЛІКЛІНІКА

Коли б Гомер жив у наші дні, та ще й мав відношення до Академії, він, поза сумнівом, створив би поему про "хитромудрого могилянця" на ім'я, скажімо, Одісей, що мужньо долає перешкоди на шляху до сесії. І якщо минулого разу "Криця" оповідала про страждання нашого героя в ідальні, то тепер настав йому час довідатися, що собою являє таємнича студентська поліклініка. Відвідати цю шановану інституцію слід усім, хто вирішив зміцнити дух та тіло поза межами улюбленої пари фізичного виховання. Тож якось похмурої осінньої днини могилянець, проминувши знаменитий КПІ, підходить до дверей темнуватої будівлі. Перш за все, йому кортить довідатися про місцезнаходження потрібного спеціаліста, а тому і чимчикує наш герой до віконця, де можуть видати жадану порцію інформації (хто нею володіє, той, як відомо, контролює світ). Тпру! Тут не розженешся, бо ж місцева піфія розмовляє по телефону, і до неї вже набралася добряча черга. Врешті-решт, змірявши прохача повним презирства й нудьги поглядом, провісниця майбутнього передрікає (зрозуміло ж, мовою священних текстів та "міжнародного общення") похід за карткою, називаючи (о щастя!) і номер кабінету лікаря, що на нас, грішних, спеціалізується.

Спустившись до Аїдового царства-

Мал. В. Пескова, caricatura.ru

підвалу, спудей прилаштовується до хвоста черги товаришів по нещастю і отримує свою картку. Наступний етап випробування - похід до лікаря. Попід дверима з потрібним номером вже нудиться кілька напівзнайомих осіб, що миттєво породжує в душі героя певні підозри (недаремно, значить, минули довгі години чекання в різноманітних установах alma mater). І справді, з'ясується, що лікаря ніхто з присутніх ще й не бачив. Прочекавши з півгодини, мандрівник вирішує щось активно робити. Тут раптом з-поміж медпра-

цівників, що снували туди-сюди, виділяється примарна постать та повідомляє про необхідність переміщення до іншого кабінету (де є своя черга).

На новому місці появу додаткових відвідувачів сприймають з гумором, бо діагностування тут іде, мов мерзле горить. І все ж чекаємо. Нарешті двері відчиняються, і вказані божественним перстом та гласом щасливиці потрапляють до кабінету. Місце в черзі при цьому аніскільки не важить, тож наш герой одразу (супроводжуваний далеко не овацією інших відвідувачів) постає перед божком від медицини. І тут на нього чекає удар долі — в картці немає флюорограми. День згаєно намарне. А жертви духам поліклініки у вигляді 10 гривень немає, тож чеше він додому.

А чи не могла б ця історія скластися інакше? І взагалі, чому елементарна процедура вимагає стільки часу та нервів? Причина доволі очевидна: всім медпрацівникам абсолютно байдуже, що вас викинуть із секції, не приймуть на роботу чи зроблять ще щось подібне. Їм взагалі наплювати на свою роботу (бо так за неї платять). А нам лишається тільки сподіватися, що хоча б колись ситуацію поліпшать, дозволивши відкрито заплатити за швидке та якісне оформлення потрібного папірця.

Андрій Пилипенко

CURRICULUM VITAE ПО-БРАТЄЬКОМУ, АБО ІСТОРІЯ ОДНОГО ГОРБАЧА

Отже, не б'яше лі нам, братіє, розпочати сіві Дениса Горбача переповідати; розтікашися мислію по древу, однак щоб на одну сторінку А4 все влізло. Ну так отож: найменш оригінальним вчинком у моєму житті було те, що я народився. Так, мене не знайшли в капусті й не приніс лелека; мене не купили в магазині й не взяли з притулку — я просто, банально народився, як усі звичайні люди. Сталося це в холодний січневий день, коли завірюха розмазує по асфальту останнього горобчика, який проклинає долю за те, що йому судилося жити в такий страшний час. Мабуть, це таки добряче вплинуло на формування мого нордичного арійського характеру.

Потім зі мною не траплялось, загалом, нічого аж надто цікавого для читача — перші зіпсовані пелюшки, перше слово, перша книжка, дитячий садок (і, відповідно, перша дівчина)... Тобто, в цей період автор інтенсивно розвивався в моральному, фізичному й інтелектуальному плані. І такий от титан у віці 6 років прийшов у школу-гімназію №71 (на момент закінчення оної — спеціалізована школа з поглибленим вивченням іноземних мов №71) м. Кривого Рогу — краю шахтарів, гірників, титанів і велетнів. Ну, що я вам скажу? Вчився я непогано, можна навіть сказати, добре, внаслідок чого був постійним об'єктом припахувань на всьлякого роду районних, міських і обласних олімпіадах. У восьмому класі було здійснено спробу дезертирства в Жовтневий ліцей, однак провчившись там два тижні, я зрозумів: рідна школа потребує моєї допомоги! Без мене ж там усе зачахне!

Під час навчання в школі виявилось, що я дуже обдарована дитина: ходив у різні часи на малювання, танці, самбо, вчився грати на фортепіано (по-науковому — піаніно), etc. etc...

Улітку після закінчення 9 класу я вирішив піти в люди. І пішов. Продавати газети. Ціле літо гнув я на панщині спину, розвиваючи в собі хижі приватновласницькі інстинкти, а потім цілий рік чахнув над заробленими асигнація-

ми, раціонально витрачаючи їх на найнеобхідніше — морозиво тощо.

Ну, потім я школу, природно, закінчив, отримавши принагідно золоту медаль, і вирішив зробити другу спробу податися в люди. На цей раз батьки виявилися передбачливішими й випхали рідну дитину аж-но в Київ — столицю, бляха-муха!

Але я не розгубився й швиденько поступив у Києво-Могилянську Академію — є така кантора на Подолі, буржуазно-націоналістичне кубло... Не чекаючи довго, я взяв та й вступив на першому курсі в Спудейське Братство НаУКМА — знаєте, галицьке весілля, пісеньки... Паралельно з навчанням і громадською активністю (був помічений у помитті Сковороди 15.10.2000) я ще й відпрацьовував свою і так нелегку науку в Службі Президента НаУКМА, під проводом нашого дорогого вождя й керманіча — В.С.Брюховецького. Поза всім тим встиг пройти на політологію, яку зараз і репрезентую гідно, ставши надією вітчизняної політичної науки. Будучи злісним кар'єристом, почав робити собі кар'єру в СВ: спочатку чільний діяч Малюцької референтури, потім Радник, а тепер от ще й місце на відпрацювання під себе підгрибаю... Отакий нинішній стан справ зі мною як соціальною істотою. Свої коментарі та пропозиції надсилайте на мило, зазначене вище. Від себе обіцяю працювати чесно й самовіддано на благо рідного Братства.

Денис Горбач
e-mail: genius_@ukr.net

ЛАДО МОЄ

Ладо моє,
Афини падають долу.
Сонцем цвіте
Врода твоя вечорова.
Ладо моє,
Афини котяться світом.
Спека мине —
Сіль запечеться гірко.
Сутінь кричить
У розцяцькованій ночі,
Яфинна віть
Переламатися хоче.
Гілочку сну —
Вперте надій гіллятко —
В пору нічну
Ти полишив на згадку.
Яфинний гріх
Чавиться синьо-чорно,
Наче той сік,
В серця углибне горно.
Сповниться вщерть
Глиняне горно світу —
Стануть на герць
Покручі за каліку.
В афинний час
Сонце мигтить яфиново,
Жменька образ
Тане в імлі ранковій.
Ладо моє,
Афини світ умили.
Бодем мине
Пам'ять на крилах білих.

Надія Матвійчук

МЕНІ ПОДАРОВАНО ЧАРІВНИЙ БУКЕТ ЖОВТИХ ТРОЯНД...

Пробігла жовта квітка поміж нами —
й велика ніч з зеленими очима
між нас хотіла стиха просочитися
(а очі ж бо — твої;
ті, котрі я губами
не раз розплющував,
заплющував не раз).
Ніч відпливла.

Ця квітка — не для нас.
Той сон твій, що побіг до Коломиї,
не збудеться, і темін не покриє
ані одну із посмішок твоїх,
ні ямочки на плечках біля шиї...
Я прижену — етапом! — з Коломиї
той сон, який тебе злякати зміг...
Пробігла жовта квітка поміж нами?
Не може бути, — Господи! —
між снами
ми ще побачим, певно, й не такі,
а наші розставання — ще легкі...
Моя маленька, не змагайся з дощами:
сідай — і говори коханими устами.

Іван Малкович

